

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

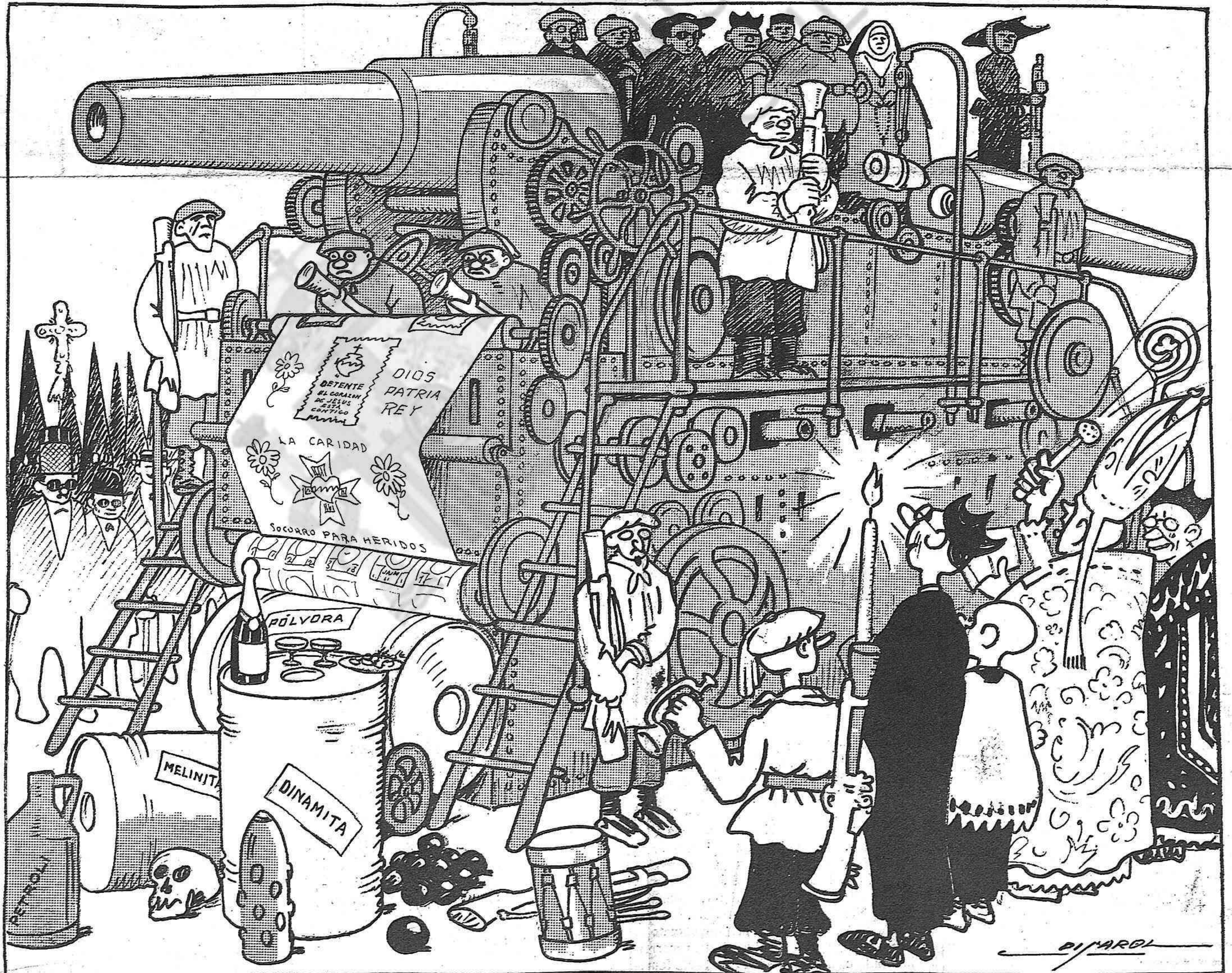
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

La rotativa d'«El Correo Catalán»

El bisbe:—¡Jo't beneixo en nom del Pare, del Fill y d'en Jaumet!...

EMPELT IMPOSSIBLE FAUST, PAPA

VELL y nafrat, sèc de sava, xorc de fruits bons, l'arbre de la monarquia's decan-deix y s'asseca. Té totes les malures y totes les miseries. Xucla y empobreix la terra trista que l'aguanta.

Es un arbre de maledicció.

Gent interessada en allargarli la vida ha probat, en certes ocasions, de retornarli la perduda vitalitat, de ferlo esclatar en una florida de salut y de primavera. Els uns l'han volgut regenerar per medi d'una política de reconstitució econòmica; altres per medi d'una política de democràcia y de reformes liberals; altres per medi d'expansions y d'imperialismes. Tots, tots han fracassat en els seus intents. Els empelts han restat ineficassos. Y l'arbre segueix en peu, raquític, malastrug, cada dia més sèc de sava y més xorc de bons fruits...

Y heusaquí que a un polític català, inquiet y bellugadís, se li ha ocorregut un nou medi pera regenerar l'arbre, un nou procediment d'empelt. Aquet polític català es un home d'acció y de paraula; però no es home de pensament, de conviccions, d'ideals. Y tot aquell que sense pensaments, sense conviccions y sense ideals, se dedica a la política, no veu en aquesta altra cosa bona que'l governar. Aquet polític català, doncs, vol governar, vol arribar al poder, sigui com sigui y sigui ab qui sigui. Predica la teoria de que, en el seu partit, els prohoms han d'esser governants y els joves buròcrates. Tots colocats, tots ben situats, tots agafant la política pel cantó que raja.

L'empelt que aquest home intenta donar al règim es el del regionalisme: un regionalisme descolorit, administratiu, provincià, migradis-sim. Y el polític català, ab el mostruari llam-pant dels seus nous genres polítics, corre per aquets móns de Deu en missió de propaganda.

No se'l prenen en serio, el nou empelt, aquells dels qual pretenia valdre's el nostre home pera aplicar-lo. Per ara, la llibreta de *pedidos* del viatjant atrevit y garlaire resta ben blanca. No podia esser d'altra manera. Anar a Madrid y a provincies ab la recepta d'un regionalisme de marca catalana—encara que falsifi-cada,—es una ignocentada tan enorme, que no sabem com hi ha pogut caure el polític català, la ponderada *habilitat* del qual cau a trossos per terra, entre les mitges-rialles y les rialles enteres dels espectadors.

¿Perquè intentar nous empelts en aqueix arbre de mala mena que porta en la seva mateixa naturalesa les llevors del mal? Tot empelt es impossible. L'història dels darrers anys ens ho ensenya prou bé.

Qui vulgui obtenir un règim digne, qui vulgui veure sobre aquet terrer un arbre sanítós y florit, que no perdi el temps intentant empelts. Que planti un arbre nou y el fassi pujar dret y fort.

FULMEN

BRISSON

La mort de M. Henri Brisson, ocorreguda a París el passat diumenge, no es sols una perdua pera Fransa, sinó pera tota la gran família republicana universal.

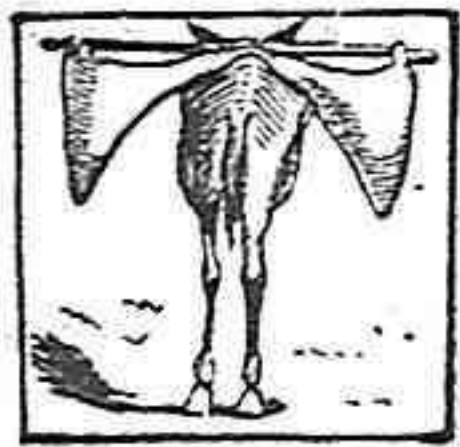
M. Brisson era conegut y estimat lo mateix a Europa, que a Amèrica, que a tot arreu aont la paraula llibertat té uns llabis que la pronuncin y un pit que la senti.

Enemic irreductible de l'Imperi, al qual combaté ab la paraula y ab la ploma; diputat desde l'any 1871; dugues vegades primer ministre y dinou president de la Cambra de Diputats, la vida de M. Brisson, com ab justa frase diu *La Petite République*, es tota l'història de Fransa durant els ultims quaranta anys.

El dòl que la gloriosa nació vesteix avui dona una pàlida idea de la grandesa de l'auster polític que, sorprès per la mort en el més elevat sitial del Parlament, acaba de baixar a la tomba.

Gran orador, gran escriptor, gran cor, de conviccions fermíssimes y d'intatxable integritat, la figura de M. Brisson pot ser posada al costat de les més altes, de les més nobles y de les més pures.

(FANTASIA)

EMPS indeterminat. Faust y Mefistofil retornats a la terra. Faust, per les arts de Mefistofil, cenyeix la tiara pontificia sota'l nom de Joan XXIV. Mefistofil es son secretari d'Estat, cardenal Albericus.—Sala del Vaticà.

Faust, Pontifex.—Deixeu, cardenal, que us exposem l'idea del breu que hem d'escriure pera l'Iglesia d'Espanya.

Mefistofil, cardenal.—Us escolto, Beatissim Pare.

Faust.—Voldriem dir an aquells estimadíssims fills, que la seva gran culpa es haver perdut el sentit de la bellesa religiosa. Les seves societats són, avui, pobres reunions de fenicis, obstinats a la defensa del benestar més terrenal, o són cercles d'ignorants, caiguts en l'idolatria més primitiva. Aquell país, que es el de Joan de la Creu y de Teresa, mereix, per la seva historia, una sort més alta; perquè allà, com aquí, l'Iglesia hi ha tingut altre temps una font de bellesa, y els seus frares y sacerdots d'aleshores no's desdenyaven de servir a l'art y de crear, per exemple, un teatre que es quasi miraculós.

Mefistofil.—Permeteu que us digui, Santissim Pare, que cal acceptar les realitats d'avui, y no planyer els temps que ja no podem fer tornar. ¿Què voleu, si l'Iglesia té la gloria en el passat, y avui la penúria? Però, a manca de gloria, podem encara servir el poder, que es lo principal. Y, pera servir el poder, hem de fingirnos perseguits; pera comandar, hem de presentarnos com a criats.

Faust.—La tiara no s'humilia, cardenal. El meu ministeri es del cel, y no de la terra. La nostra almoïna té d'esser d'esperit, y no de carn. El nostre poder es de la veritat, y no de l'argucia. Hem de conduir les ànimes, y no esser conduïts per les conveniencies de la riquesa y de les Cortes.

Mefistofil.—Ab tot el respecte, Beatissim Pare, us diré, Doctor, que, sols per l'argucia meua en el cónclave, sou arribat a cenyir aquesta tiara que ara tant venereu. Mireu a l'entorn vostre: es veritat que us trobeu en el palau més ric de la terra, en mitg de la gloria més pura de l'art humà, entre l'esfors més alt d'això que'n dieu l'esperit de bellesa. Però, observeu un a un els retrats dels vostres predecessors: els uns són els homes de l'argucia, els compatriotes de Machiavel, y els altres són els homes de l'ignorancia, de la pobresa d'ànima, els cor-religionaris y successors de Pere. Els uns són hereus del Cèsar, són propiament romans, y dominen per la força o per l'astucia. Y els altres són hereus del Pescador, y senten ab la multitud immensa de les seves propies ovelles. Els uns continúen a Gregori VII, a Ignocenci III, a Lleó XIII; són patricis avesats a resoldre la fè en diplomacia onctuosa y reptil. Els altres continúen a Celestí V, a Pius VI, a Pius X; són homes extrets del baix poble y tenen la candidesa infantil dels camperols; se senten externs en llur Vaticà y s'escandalitzen, tot passant, de les nuses clàssiques. Ara, trieu; però penseu que, si sou dels primers, podreu esser el meu col·laborador; però si sou dels darrers, no sereu més que'l meu escrivent.

Faust.—¿Cardenal Alberic: això es una insolencia sacrílega! ¡Jo'm dec a la grandesa del meu carrec, sia quina sia la forma en que l'he adquirit! ¡Cardenal, us condemno! ¡Cardenal: ajonolleuvos, implorau la meua absolució, si no voleu que en consistori public us declari fill de Satanàs!

Mefistofil.—Doctor: ¿quin es el sincer, aquí? ¿Quin es el noble? ¿Jo, que vull sostenir ab perfecció el meu noble ofici de comediant, o vos, que voleu que'l poble cregui com a veritat la vostra comedia, de que vos mateix sou l'histrió y l'autor? ¡Me feu riure! ¡Porteu la màscara sobre'l rostre, porteu el coturn al peu, y voleu que jo temi, com el public, la vostra espasa de cartró! ¡No, fill! Esculliu: o bé sigueu un bon burgès de la terra, torneu a la ciutat, enamoreu les damiseles al portal de la parroquia, feu l'incredule elegant en el passeig, inventeu sofismes nous en el claustre de les universitats, recorreu les fires a la capta d'una bona conquesta feme-

nina, o bé penetreuvos de la gloria postissa y escènica de la vostra vestidura, com jo faig. ¿Qui es més digne, digueu?

Faust deposa la tiara, pausadament. Va a la galeria, obre de bat a bat un finestral. La gran cúpula de Sant Pere flameja de llum. Roma es tot un himne de gloria...

Faust (representant la tiara).—Cardenal: escriviu: «La vostra conducta, dilectíssims fills, omple de goig la meua ànima. Vosaltres, que desinteressadament seguïu la bella tradició evangèlica y sabeu esser víctimes y martres davant les persecucions que contra vosaltres suscita el diable...» (*Interrompentse*). Cardenal Alberic: el cap se'ns torba; doneunos la ploma. Dicteu vos. Nos escriurem. Aixís acabarem més aviat...

GABRIEL ALOMAR

Lo que en Gasset se mereix

QUETS dies ha volgut en Gasset que's parlés d'ell ab la mateixa curiositat y el mateix interès que si fos l'ex-ministre un home sense màcula, no pera constituir als ulls del país una falaguera

esperansa en el món de la política. En Gasset, que s'ha tornat contra l'amo, ha fet servir la seva ploma cortisana pera tronar contra tot: contra'l règim, contra'l sistema y les persones, igual que si en les llagues y les malures que flagella personalment no hi tingués ell que veure.

Afortunadament, encara que un bon xic babau y confiat, no ha perdut el poble la memoria, y, al sentir el nom del senyor Gasset, recorda, sense voler, el seu apendix, *El Imparcial*.

Y pensa en les campanyes desatentades d'aquet diari, inspirat per en Gasset y en el *chauvinisme* y l'irreflexió de que un y altre han donat mostra en moments que podien haver-se estalviat a la patria dolls de sang y fortes llàgrimes.

El cas que amoïna al senyor Gasset es un cas personalíssim; cas que, per molt que s'esforci en dissimularho, li ha fet debatre en els seus articles un assumpte particular, movil que mou quasi sempre als polítics a la madrilenya.

Per altra part, tampoc ha tingut el senyor Gasset l'honor de dirnos res de nou. Els vicis per ell combatuts, els defectes anatematizats, han sigut mil vegades criticats pels republicans, que ho han fet guiats per un fi més noble y un més enlairat proposit que'ls manifestats per l'ex-ministre de Foment.

En el senyor Gasset concorre, ademés, la circumstancia d'esser un dels més insignes caps vuides entre quants, ab apariencies de personalatge, han poblat els ministeris. La seva promoció al banc blau, més que als merits personals que no ha demostrat encara, ha obeït a l'atmosfera creada per aquesta política de camarilla tan admirablement representada per la premsa del *trust* y que tants y tan grossos perjudicis ha ocasionat a Espanya.

Ab tot, no es pas encara això lo essencial. Lo important, lo que no admet disculpa y lo que treu als articles d'en Gasset el noranta per cent de la seva força, es el fet de que l'autor hagi viscut y prosperat a l'ombra de lo que ara censura, sense que, al ferho, deixi de comptarse entre'ls adictes; que hagi callat durant tants anys, decidintse a cridar y a parlar alt quan ha vist ferit el seu orgull o compromès el seu amor propi.

El senyor Gasset es una mitjanja que deu a lo especial de la seva situació y a les circumstancies que han rodejat la seva vida els llocs que en política ha ocupat.

Vol dir això que'ns té lo mateix veure'l apoiar la monarquia que procurar, al costat nostre, l'adveniment de la República.

Es la seva personalitat, el vot que representa, dels que no poden causar-nos fret ni calor. Per això al saber que, ab tot y lo que porta escrit, ha dit encara que *es y serà monàrquico*, ens venen ganas d'encarnarnos ab ell y, després de tirar-li un número d'*El Imparcial* pels nassos, dirli, resoltament:

—¡Vaya Su Señoría a la porra!

BLET

Mentres ell va ser ministre...

Cavallers: ¡això es un cambi divertit y sorprenent!... Mentres ell va ser ministre, aquí tot anava bé. Cert que'ls grans vapors sortien dotze vegades al mes, portantse'n en cada viatge tot un exèrcit d'obrers, que marxaven cap a Amèrica fugint del dejuni etern a que aquí se'ls condemnava... L'ilustre senyor Gasset seguia en el ministeri, cobrava y no deïa res.

Cert que per un tros d'esquadra, qual necessitat no's veu, se l'ensaven a cabassos els milions que suant fel havia d'esquitxat el poble, y que, gastats sabiament en coses útils y pràctiques, tant de bé podrien fer a la desditzada Espanya... El nostre senyor Gasset presenciava aquesta *juerga*, cobrava y no deïa res.

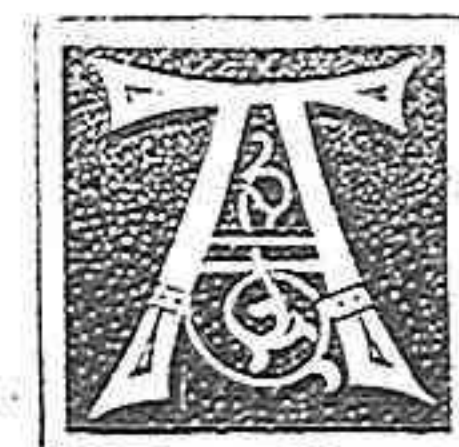
Cert que en l'esfera política l'activitat del Govern se reduïa a dà empleos als seus amics y parents, a pronunciar nous discursos sobre temes ja molt vells y a combinar grans programes destinats sols a «fer temps» y a entretenir al poble manso... El bò del senyor Gasset tolerava aquet desordre, cobrava y no deïa res.

Cert que tenint aquí a Espanya molta y molta feina a fer, en compte de dedicarnoshi, com fora lo convenient, ens en anavam al moro a parlarli d'un progrés que bona falta ens fa a casa y d'unes llums y d'uns béns que aquí també'ns convindrien... L'insigne senyor Gasset contemplava aquet desvari, cobrava y no deïa res.

Però... succeeix que un dia, tot de prompte, don Josep el deixa sense cartera y me l'envia a passeig... ¡Ara, ara s'explica l'home! ¡Ara surten els drapets!... Que no haviem de fè esquadra, que allò del Rif no està bé, que's gasta sense senderi, que no's respecta la llei, que s'enganya al pobre poble... ¡en Gasset no's calla res!

Partits, sigueu blancs, o negres, o blavosos o vermells: si demà per carambola podeu arribar al poder, ja cal que sense tardansa feu ministre an en Gasset. Serà l'única manera d'aguantarvos al Govern, doncs, com acaba de veure's, l'home no hi fa cumpliments: sense cartera, es un tigre; ministre, no dirà res.

C. GUMA

Madrid encara's comenta la tremenda planxa feta per en Canalejas l'altre dijous, donant per mort al Papa y comunicanho aixís a la premsa, quan el qui realment havia mort era el pare

d'un empleat de la Nunciatura, resident a Roma.

Pera mostra basta un botó. Nosaltres, que sempre hem tingut an en Canalejas per un noi gran, per un atolondrat incorregible, ens horroritzem al pensar que lo mateix que s'equivoca a l'interpretar un telegrama més o menos trascendental, pot també equivocar-se al pendre resolucions ab les quals hi van tal volta enllassats el pervenir, l'honor, el nom de la nació...

Al fi y al cap, aclarida a temps, la lleugeresa del dijous no ha tingut conseqüencies; però en els dos anys llargs que en Canalejas porta

de President del Govern, ¿quants papes deu «haver mort» a espatlles y sense coneixement del país que, segurament, ha hagut de pagar l'enterro?

De les últimes declaracions de don Alacandro, publicades per *El Progreso*, la que més ens ha fet riure es aquesta:

«La Asambleja municipal ha sido aplazada y no se ha celebrado aún porque no voy á consentir que se utilice un acto de esta naturaleza para que estos señores descontentos que forman un intento de disidencia vengan á perturbar mi partido...»

Ja ho han vist: ¡Mi partido!

Prènguinne nota els veritables demòcrates—si es que entre ells n'hi ha algun—que encara segueixen a l'home dels 28.000 duros de l'Argentina.

Pera don Alacandro, el partit que ell acaudilla es una cosa seva.

Y, convensut d'això, diu *mi partido* ab la mateixa naturalitat que una ciutadà qualsevol diria «el meu gos», «el meu automòbil», «les meves finques», «el meu remat de béns...».

El ferm *lerrouxero* y ex-regidor Santamaria ha de donar avui, a Mataró, una conferencia sobre «La esclavitud moderna».

Es lo que hauran pensat els mataronins: ¿Qui pot tractar ab més base de coneixements això de l'esclavatge?
¡Un esclau!

Don Rafel Gasset, ahir ministre que ab la complicitat del seu silenci o ab la forsa del seu vot autorisà els actes d'un Govern y avui ex-ministre que troba reprobable tot lo que aquell Govern va realisar ab el seu concurs, es el tipo model del polític monarquic espanyol.

Les seves demoledores manifestacions, si com a republicans ens alegren, com a persones decentes ens repugnen.

Regirarse un ex-ministre despitat contra'ls seus amics d'ahir, no més perquè li han netejat la menjadora, es cosa que sols se veu en aquet pobre país de comediant y aventurers.

Per això els articles d'en Gasset, que escrits per persona «autorizada» haurien causat un efecte enorme, han produït ara, més que altra cosa, fastic.

La gent pensa ab l'autor, ministre ab en Silvela, ab en Villaverde, ab en Moret y ab en Canalejas, y, sense poguer evitarho, se posa a cridar:

—¡Farsant!... ¡Pastelero!... ¡Que baile!

Sembla que'l senyor Navarro Reverter, il·luminat sens dubte per l'Esperit Sant, vol que en els nous pressupostos tots els ministres hi introdueixin economies.

Ell ho vol, però...

Ja veuran vostès com al cap y al fi sortirà el *tío*... no'l Paco, no... ¡l'altre!...

¿Com se diu el *tío* que's cuida dels aumentes?

¡Ni ab l'edat de Mathusalem!

Per unes estafes de Consums, a un subjecte de Madrid me li acanen *nada menos* que 700 anys de presó.

¿Com se les arreglarà, el pobre, pera complir degudament la condemna?

Ja deia be aquell bromista, dirigintse a un burot que tots coneixem a Casa la Vila:

—¡No t'hauries de morir mai!

El regidor *intransigente* senyor Guñalons ha tornat de Marsella tot entusiasmat.

Diu que allí la gent es republicana de debò y que cada home es un revolucionari.

Quan li pregunten en què ho ha conegut, respon:

—En que, a Marsella, no hi ha home que, al casarse, no toqui la *marsellesa*.

A les Galeries del «Fayans» hi ha exposat el retrat del doctor Laguarda.

En la semblansa, com a obra d'en Zubiaurre, no hi ha res a dir. Però en l'expressió del rostre s'hi marca un especial somris que... ¿què volen que'ls digui?... no fa, per un bisbe.

—¿No li sembla que es poc serio?—comentava un clergue, dirigintse a un seu amic.

—Be, no ho extranyi!—replicà aquest.—Aquet somris es de satisfacció al saber que la mort del Papa ha resultat falsa.

En el Congrés espanyol.

Un diputat de la majoria està pronunciant un discurs insipid que no s'acaba mai.

Al seu costat, dos colegues sostenen el següent diàleg:

—Aquesta peroració sembla l'espasa de Carles Magne.

—¿En què?... ¿En què punxa molt?

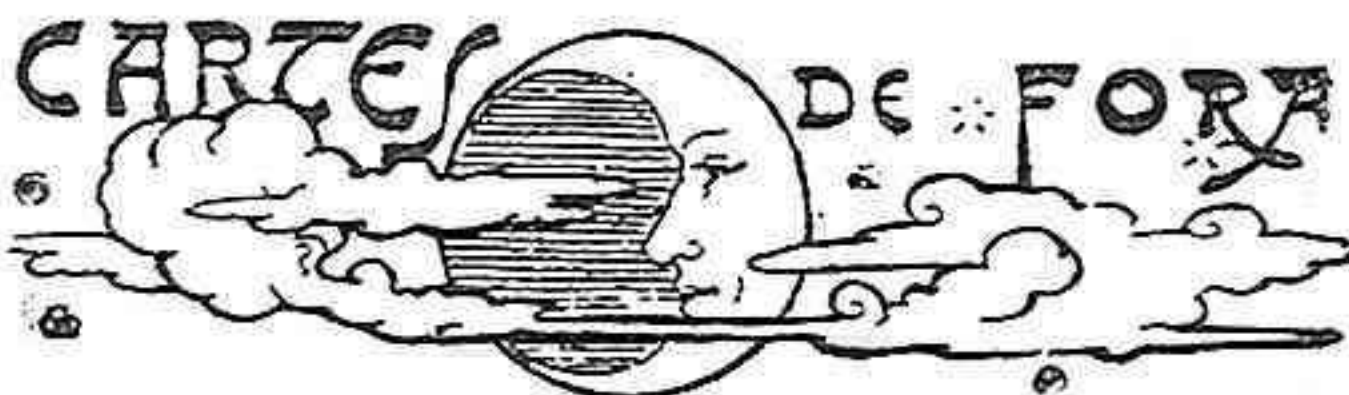
—No; en que es molt llarga y molt *pesanta*.

Les eleccions d'Ódena

Al cap d'avall s'ha pogut lograr que a Ódena fos degudament complerta la Llei. El dimars d'aquesta setmana va reunir-se la Junta Municipal del Cens, en sessió de segona convocatòria, y varen esser proclamats regidors per l'article 29 tres republicans y un godonista.

Sembla que'ls que fins avui han vingut fent víctima al poble d'Ódena de tota mena d'ilegalitats y atropells, s'han espantat de la seva obra, preveient les fatals conseqüències que per forsa havia de portar, y han resolt respectar en totes ocasions la voluntat popular, restablint la vida normal al poble d'Ódena, que prou se la té ben merecuda.

El triomf definitiu alcançat en els pobles del districte d'Igualada, Ódena y la Pobla de Claramunt, es un bell exemple de lo que poden lograr la serena energia y la decidida perseverancia.

Port de la Selva, 2 d'Abril.

Ja es trist haverho de dir. Fa uns dos mesos que hem arpegat carboner nou y encara no ho sab ningú, a no esser quatre beatès d'última moda. Escolti, senyor mossèn: ¿que's creu que an aquesta vila no hi ha autoritats? ¿Sab alguna d'aquestes, per ventura, oficialment, el seu nom? No resulta trist que se li hagi de donar el nom de carboner per no saberne d'altre? Y per avui prou, advertintli que he fet passar recado al senyor mestre d'estudi per que li entregui, abonant un servidor l'import, un llibre que dona als seus deïxebles.

Rasquera (Tarragona), 5 d'Abril.

Ara el cunyat del nostre carboner—es a dir, el germà de la seva dona, o majordona, digueuli com volgueu,—ha establert una pastisseria, cosa gens rara, perquè l'unic color que no podia tocar era el blanc. Y vetaquí el simbol de la seva política: la farina y el carbó.

Però, apart d'això, malgrat haverhi altres colors, sempre tira pel mitg de l'espectre lluminós. No ho fa com en Fraunhofer, que'ls estudiava sense predilecció a cap; el nostre protagonista es sempre més amatent pels qui li plauen als seus desitjos. El groc (dels morts) el fa cantar com a la butxaca; el negre (de les conciències fanàtiques) li fa fer un panxó de riure; el blau (de sota els ulls) el delata... d'haver estudiat el sermó a la llum artificial; el roig... ¡oh, del roig no'n parlem! ¿Y el verd? ¿Què heu dit ara? ¡Uí, el verd! Justament ara que té dugues majordones. ¡Si fins totes les campanes li fan goig!—deu esser perquè se semblen a les faldilles.—L'única campana que no li xoca gaire es LA CAMPANA DE GRACIA, y menys quan ell s'hi veu retratat.

¿Veritat que no deixa d'esser un eximi colorista?

Port de la Selva, 14 d'Abril.

A l'entrada d'aquesta riallera vila hi haurem de posar un lleterro que digui: «L'Ajuntament s'ha fós; campí qui pugui». Perquè, realment, ab lo que està passant, ni en Canalejas n'ha sortit tan mestre ab el seu tancament de Corts.

Fa tres mesos que l'Ajuntament s'ha constituït y no s'ha celebrat més que una sessió. Tot resta abandonat; la brutícia s'estanca pels carrers; l'instrucció està descuidada; la llet no sabem com la vènen; del pès en donen onze per dotze. Y el nostre eloquí y pescador Batlle, tan... fresc. Y, pera arreglarho millor, ens ha arribat una caravana de gitanos, que'l bandol d'higiene enviat pel Governador hi té molt que veure. Per ara, ja fa vuit dies que per aquí se la campen, els gitanos.

No'ns es extranya la conducta de l'Arcaide, perquè tothom reconeix el seu modo de pensar; però la dels flamants regidors Cervera y Abra, que tot ho volien arreglar, ¿què han fet?, res. Ara, una pregunta y una resposta: ¿que potser el Corvall us ha menjat l'escada? Torneu a escar, y ab paciència l'agafareu, que aquest es el culpable, y cregueu que aquest serà l'acte més bo que podreu fer. ¡Ja la pagarà el poble la feta de don Toribi!

Figueres, 15 d'Abril.

Durant els dies 2, 3, 4 y 5 del mes entrant, tindrà lloc la festa major d'aquesta ciutat, anomenada de les fires de Santa Creu.

El programa de les festes es molt mesquí, segons diuen alguns industrials figuerencs, però aquestos, que fan tant el *grande*, no donen ni vinticent centims en calderilla. Després se queixen de que's fa poca cosa, y això que l'Ajuntament regala dues mil pessetes. Aquest any hi haurà una festa d'aviació que l'aviador sol costarà tres mil cincents francs o sien tres mil cincents setanta cinc pessetes rodones.

El comerç y l'industria d'aquesta ciutat també hi contribueix, però no fa cap esforç pera que'l programa de les festes sigui ben esplendorós. Això fa que la Comissió de festeigs no pugui fer lluir la festa tant com voldria, ja que hi ha qui, poguent regalar vint o quaranta duros, no'ls dona, y se'ls guarda. Y prou, per avui.

Monistrol de Montserrat, 16 d'Abril.

Sembla que les nostres correspondències varen produir els efectes que'ns proposavem; això es:

ter posar en situació a la gardunya lerrouxista. En pocs dies han celebrat dos mitins. ¿Y creu algú que haurien donat senyals de vida, si no haguessin sigut les nostres *caricies*? No's cregui ningú, per això, que'ls dos actes esmentats s'hagin realisat perquè sentin anhels de lluita; molt al revés: l'*stato quo* els ve més que bé, ja que'l seu mal no vol soroll. Però com que veuen que'ls treballadors ja comensen a escamarse de semblants *defensores del obrero*, creuen que, parlantlos una mica de menjar's ho tot cru y de viu en viu, podran encara retenirlos una temporada més en el seu corral, fins que'ls hagin acabat d'esquilat del tot la poca llana que'ls queda.

Un dels oradors que més ens va xocar en l'últim mitin efectuat, va esser el que, ab tota la barra del sigle, va fustigar als que, dientse anticlericals, fan tots els actes per l'Església romana, quan una filla seva, encara no feia vintiquatre hores, s'havia casat ab un republicà per l'Església ab la seva deguda complacència. Lo que diria ell: «La llibertat pera tothom, fins pera'ls de casa».

¿Quan serà, treballadors, que desenvainareu el sabre y acabareu ab tota aquesta càbila de pillets y farsants, que's burlen de vosaltres de la manera més descarada y cínica?

Pel bon camí

¿Aont són aquells que'l de casa ho troben sempre dolent?
¿Que no han llegit la real ordre del Ministre de Foment?

Doncs llegeixinla, y, quan l'hagin acabada de llegir, diguin si allò no es emprendre la marxa pel bon camí.

Vegin el recte criteri que aquella llei ha informat; l'obra d'higiene que tanca son senzill articulat.

Si dels errors se'n enteren y dels bons exemples no, continuaran figurantse que encara tenen raó;

que encara Espanya es un poble de toreros y tauls, regit per governs ineptes y administrat per ganduls.

Y ara es precis fer justicia a l'acert d'un governant: fer treballar als que cobren per fer feina y no la fan;

fer complir als que no compleixen, deixà ab un destí y un sòu als que molts n'acaparaven, es, certament, un cas nou.

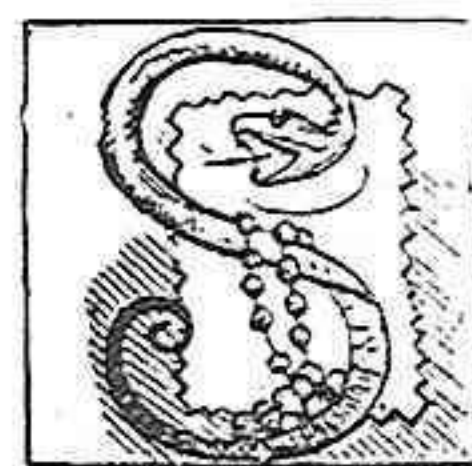
Y el fè d'aquesta ordre extensiva a tots els departaments, es cosa encara més nova y més sense precedents.

Prò l'ordre, si no es donada, ben segur que's donarà.

Ara, com serà complerta, el que hi sigui ja ho veurà.

VERDUM

¡Que parli!

La raó s'ha de donar a un moro quan la tingui, més just es que la donguem a un cristià si també la té, malgrat aquet cristià sigui tan poc *catolic* com en Gasset.

No hem tingut mai ni gota de fè ab en *Canalitos* y fins ens havíem acostumat a no recordarnos d'ell ni de l'*Imparcial* que l'aguanta. Ha passat en diverses ocasions per diferents ministeris y en cap ha deixat el més petit rastre; la seva política hidràulica no ha posat en renou altra cosa que saliva.

Però avui el despit li fa vomitar una colla de veritats, y els que tenim interès en posar constantment de relleu la desaprensió de la gent que's relleva en el poder y la corcadura del règim que'ls ampara, ens creiem en el deure de subratllar els desfogaments d'en Gasset, pera que tothom se convencí de lo que significa el mot *justicia* a Espanya y de la mena de política que desenrotllen els homes de la monarquia.

Per la escassa autoritat de l'ex-ministre de totes les situacions, pels movils petits que han dictat els cèlebres articles, per lo sospitoses que resulten les campanyes iniciades per qualsevol dels diaris del *trust*, per la indiferencia aplanadora que s'ha apoderat de l'opinió pública, la primera serie d'articles d'en Gasset no deixaran més rastre que'l d'un desfogament insustancial y el d'una esquellotada periòdística. Es llàstima, perquè les veritats, no per molt sapigudes menos amargues, que sobre la moralitat de la gent monarquica ha escrit un de la familia, mereixien més ressò en l'opinió y podien esser bellament aprofitades pels adversaris del règim.

El mal de la monarquia no vol soroll, y s'ha fet callar an en Gasset. El *trust* ha renyat a l'*Imparcial*, en Moret ha passat una reprimenda an en *Canalitos*, la gent política ha lograt per tots els medis acabar ab l'escandol, y el poble ha prestat un apoi eficaz als interessats en el silenci, no fent cas de les cartes d'en Gasset. Ho sentim de veres.

Els nois y els ximplés diuen les veritats, y en Gasset deuria continuar les seves cartes pera que continués posant de cos present als homes y a les coses del règim que patim.

JEPH DE JESPU

E mica en mica ens ho aniran dient tot.

Ja està mitg embastat el programa de les festes ab que, com avensavem l'altre dia, tracten de celebrar el centenari de la Constitució de l'any 1812.

Sembla que aquestes festes seran: Un gran acte parlamentari, una manifestació hispano-americana, una festa militar, tres grans banquets y un ball.

La combinació ens sembla bastant acceptable, però, si hem de parlar ab franquesa, pera que les festes tinguin un caracter ben solemne y, sobre tot, ben espanyol, hi trobem a faitar tres números:

Una corrida de toros.
Una professó religiosa. Y,
Una venda de finques embargades per debits a l'Hisenda.

Don Alacandro opina que «una Exposició Universal es muy necesaria á Barcelona...» ¿Serà que l'home té ganas d'instalarhi unes montanyes russes o un bar a la parisença?

Hi ha pedres de toc que no fallen mai. Y aquesta n'es una. ¿El senyor dels Josepets troba que a Barcelona li convé una Exposició Universal?

Doncs... no'n parlar més. Poden vostès estar arxi-convensuts de que lo que menos li convé a Barcelona es l'Exposició Universal que'l *caudillo* considera *muy necesaria*.

Decididament, el primer de Maig, reobertura de les Corts.

Per cert que, si en Canalejas compleix la paraula, en el moment d'obrirse se llegiran els pressupostos pera l'any 1913.

¡Els pressupostos!... Es dir, el programa de les contribucions que hauran de pagar en la vinent temporada.

Vetaquí que'l dia primer de Maig se celebraran dugues coses ben diferentes:

La festa del treball.
Y el martiri del contribuient.

D'ara endavant, al cim del Tibidabo, a tall de complement dels restaurants per *cosos* que existeixen, serà obert, en tot temps, el restaurant per *animetes*, vulgo *Centre de retrocés*.

Allà dins, de xampany ni de pollastre no n'hi trobaran gens; allà, de mundanals *papa-dineros* no n'existeix cap més que'l joc de la *caixeta*, ¿no'l coneixen?, un joc més sant, més quiet y productiu, que'ls de la Rabassada, perquè aquí, pocs o molts, tornen diners; y allà, tots els que van a la *caixeta*, ¡ja no'ls veuen mai més!

Aquets dies el senyor bisbe no s'entén de feina en confirmar criatures.

Mil duescentes bofetades en una sola sessió va clavar l'altre dia a la quitxalla de ja Barceloneta.

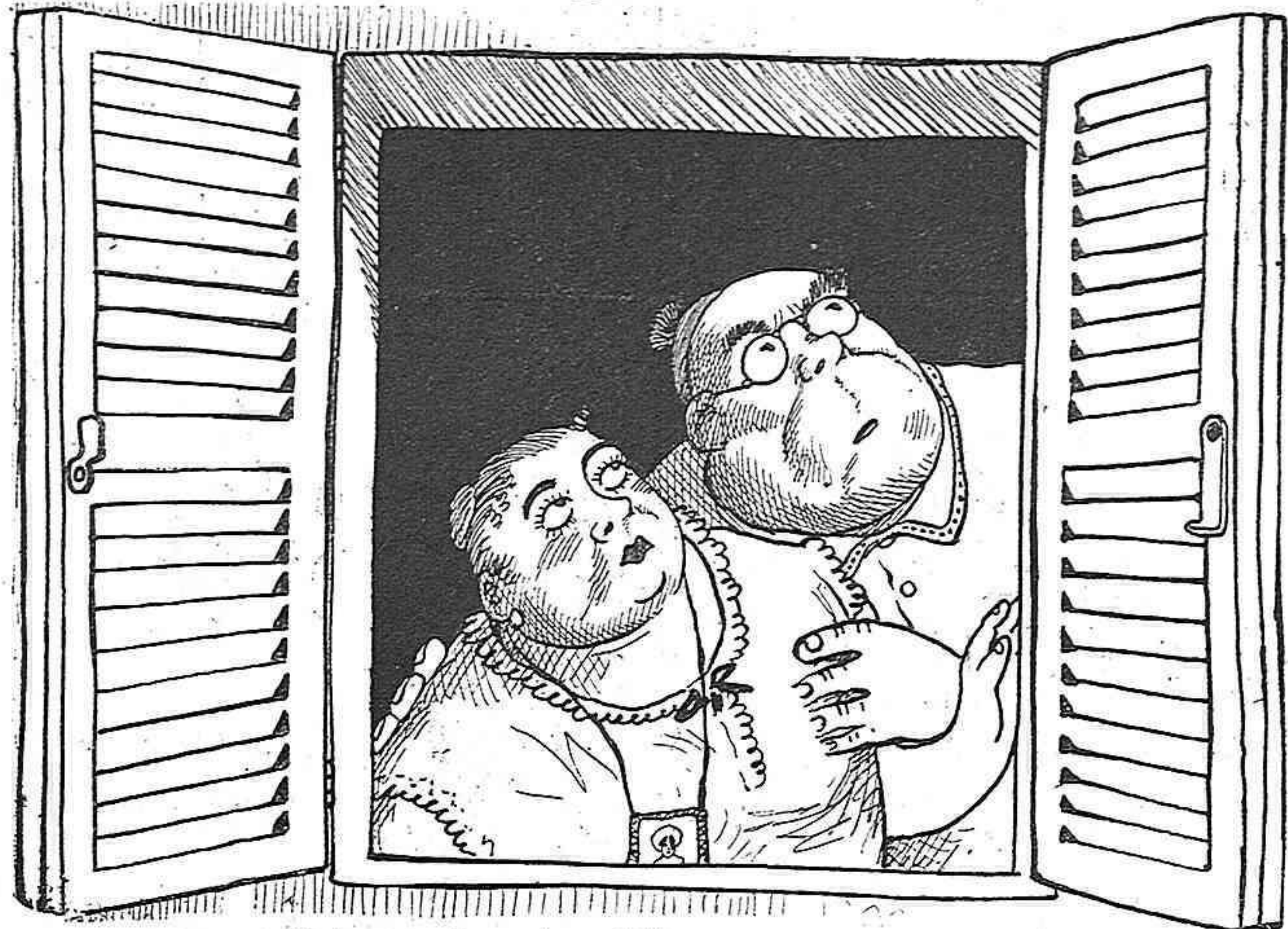
Imagineuvos... Si d'aquets 1200 fills de l'Hostia, sols la meitat tinguessin esma de tornarshi, ¡quina una se n'hi esperava al pobre doctor Laguarda!

En un poblet de Calabria varen fer l'acostumada professó del Divendres Sant, portant clavat en creu a un home dé debò.

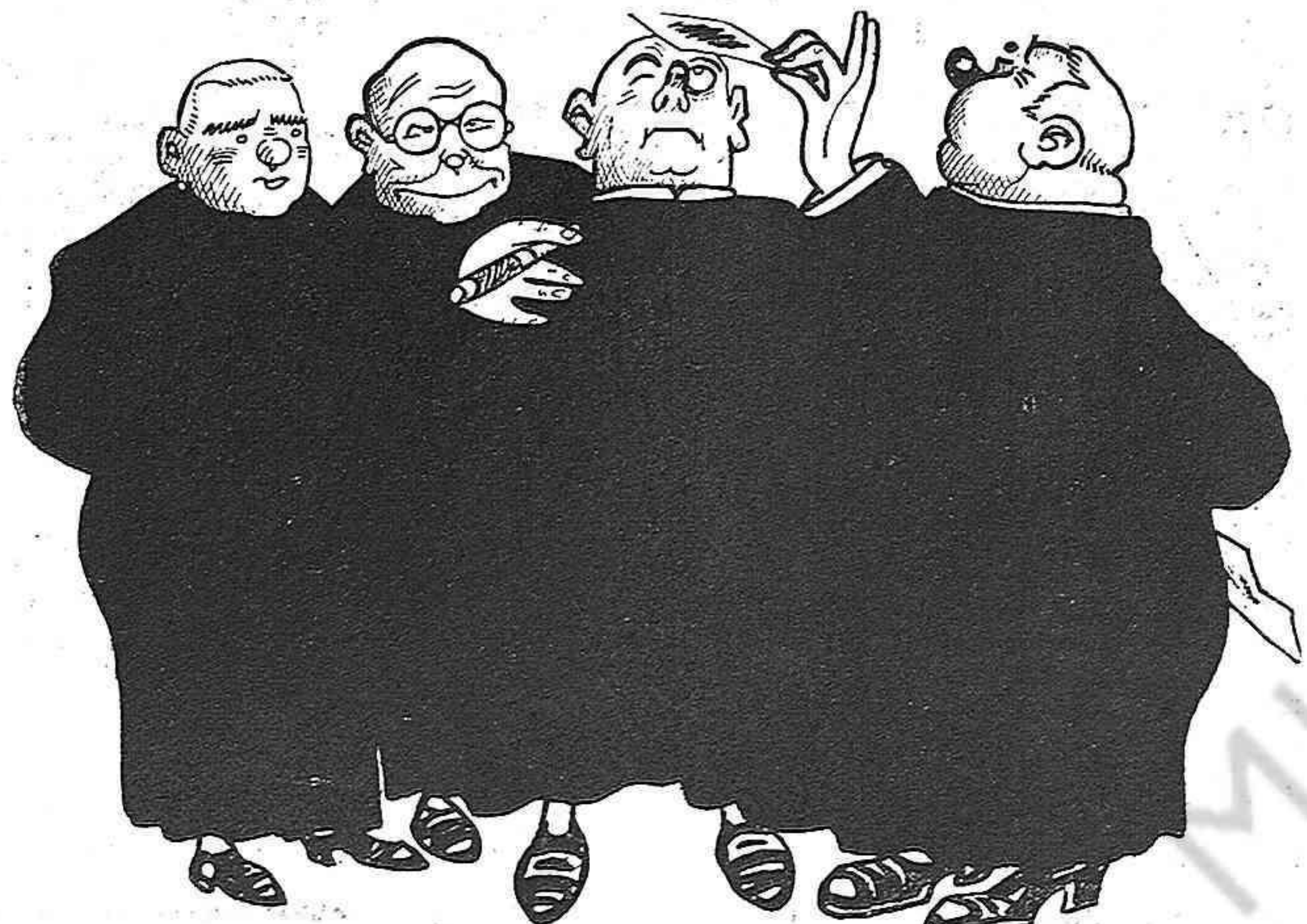
Al retornar a l'Església, els costà de passar per la porta, y els qui el duien, involuntariament, li feren donar dos grans nyanyos al front, entrantlo tot seguit a la sagristia ab l'intent de curarlo.

El rector, que no se n'havia donat compte,

L'eclipse de Sol

—Noia, tornemnos' en al llit, que això es la Lluna...

—¡Vinguen eclipses!... La qüestió es fer triomfar l'obscurantisme.

—Pepa, o vostè s'ha mirat l'eclipse ab un vidre massa fumat, o ha tingut algo ab un carboner.

—¡Jo que esperava que tot se quedés ben foscl!...

comensà la prèdica y tot d'una envià l'escolà a dir que portessin el Crist al mitg de l'iglesia. L'escolà, tornant al cap d'una estona, se dirigeix al rector en vèu baixa:
—Mossèn Narcís: el Nostre Senyor se'ns ha tornat un dimoni.
—¿Què vols dir?
—¡Li han sortit dugues banyes!

Els amics d'en Sol y Ortega tenen el projecte de donar un gran mitin a Barcelona. No sabem, encara, en quina plassa de Toros el celebraran.
Per si acas, un consell:
En comptes d'anunciar a don Joan, anunciïn an en Vicente Pastor.
Es la manera d'assegurar el plè.

L'arcalde de Manresa va invitar oficialment a varies personalitats de la població a una professó pera «implorar del cielo el beneficio de la lluvia».
La professó va sortir de l'iglesia del Carme, y els volants pera'l convit diuen textualment: «Los señores concejales se reunirán un cuarto de hora antes en la sacristía.»
¿Quinze minuts abans?
¡Sí, vaja, el temps de confessar els pecats!

Els veïns dels voltants de la Reforma s'exclamen ab raó.
¿Quin crim han fet per que no se'ls aixequi l'incomunicació?

Per la boca mor el peix.
«Esas legiones de labriegos—exclama, adolorit, *El Imparcial*—que, campo atraviesa, buscan el puerto en demanda de un país donde puedan vender sus brazos y ganar un jornal, cruzan muchas veces leguas y leguas de campos ociosos donde sus brazos pueden emplearse con beneficio para la patria y producir riqueza que saciara sus hambres.»
¡Aixís parla el diari d'en Gasset, es dir, d'un senyor que fa quatre dies era ministre y formava part d'un Govern que troba que'l pervenir d'Espanya està, no en cultivar aqueixes leguas y leguas de campos ociosos, sinó en conquistar a tiros, y prodigant sang y milions, les esterils montanyes del Rif!...
¿Quina barra!

Llegim en una revista científica:
«Està probat que un home regularment constituït se troba format per variades quantitats de fosfor, cals, albumina, ferro, sucre, magnesia, potassa y sofre, y que tot plegat, comptant un terme mitg de pes de setanta cinc kilos, no arriba a valer més enllà de trenta vuit pessetes.»
Segons la teoria dels sabis, doncs, aquí el que valdria més de tots els polítics seria el Duc de Solferino.
¡Es el que conté més primera materia!

¡Ja tenim uns altres aspirants al títol de *cavalls honoraris!*

Segons el *Brusi*, diumenge passat, al dirigir-se els tradicionalistes desde'l carrer d'Aragó a l'Hotel d'Inglaterra, alguns entusiastes del *requeté* volien desenganxar el cotxe que conduïa els cap-grossos del partit.

Y no's creguin pas que ho fessin ab la mala idea de ferlos anar a peu, sinó ab la santa intenció d'enganxarshi ells en lloc de les besties.

—¿Què té de particular?—diran vostès.—Si això ho han fet tots els entusiastes de totes les tendències polítiques...

Es veritat; una veritat tan grossa y pesanta com la *timbala* d'en Lerroux y la del duc de Solferino, juntes.

Consti, a tots, d'una vegada, que, d'acció tan cavallar, en el llenguatge vulgar se'n diu una *animalada*.

En Jaimitu fa mitg any que estudia el Catecisme.

Son pare, pera comprobar els seus progressos, li pregunta:

—Aveïam si'm sabs dir què es l'Ascensió?—
El noi, decidit:

—Es la festa dels aeronautes.

A LO INSERTAT EN EL NUMERO 2239

1.ª XARADA I.—*Gaceta*.
2.ª ID. II.—*Animal*.
3.ª ID. III.—*Camila*.

4.ª TARGETA.—*La Baldirona*.
5.ª ANAGRAMA.—*Pitet-Petit*.
6.ª CONVERSA.—*Calaf*.
7.ª JEROGLIFIC I.—*La Resclosa*.
8.ª ID. II.—*Las joyas de la Roser*.
9.^a ID. III.—*Adeu siau*.

XARADES

I
La primera es un liquid molt usual;
la segona, una nota musical;
la tercera, una part de la persona;
quarta-hu, lo mateix veuras que dona;
la darrera-girada, vegetal,
y un poble català n'es el total.

PAKAT-ILLA

II
Tant si canto en clau de dos
com si canto en clau primera,
el public se'm desespera
y'm diuen empalagós,
s'aixequen y tots se'n van;
la *tof* a la mà'm tremola,
faig esforços ab la gola
y'm quedo boca-badant.

UN PAVERO

CONVERSA

—Endevini, dida, lo que tinc a la mà y qui té la culpa de que l'avi torni a estar enfadat.
—A la mà hi tens una agulla y a l'avi l'ha fet enfadar en Quimet.
—Doncs, no senyora; no ha endevinat res, y això que li he dit jo mateix una cosa y altra.

PEP CISTELLÉ

TARGETA

CASIMIRO ALÀ

Formar ab aquestes lletres, degudament combinades, el títol d'una sarsuela castellana.

DANIEL MAYOR (CHERTA)

Cavallers: Antoni Clivillé: No, senyor, no es del meu agrat. ¿Ont và ab això tan defectuós?—
J. E.: Es llargueta, però, vaja, per aquet cop li perdono... ¡Ei! Sempre que l'espai ho permeti.—
J. A.: Per varies causes no'ns es possible insertarla.—Pep Cistellé: Un dels epígrames, aquell tan llarg, m'agradaria si fos ben curt. L'extensió li fa perdre tota la gracia. Lo demés no và.—
Quimet Farré: Uns versos molt semblants als que envia recordo haverlos llegit fa anys en un calendari. L'acudit, tal com ve presentat, me sembla fluix.—
J. S.: Li prego un xic més de correcció ortogràfica en les correspondències. Les cartes destinades a la publicitat, quan menos, s'han de poder llegir.—
E. C. B.: Si hi ha suficient espai, mirarem d'enquibir-la.—
Amadeu Aguiló Martin: La primera entra en cartera. La segona tórnila a enviar ab la solució, que se l'ha deixada al tinter.—
R. P. (Bescanó): Coses tan delicades han de venir acompanyades de documents. Y, sobre tot, les cartes firmiles sempre ab tota formalitat.—
N. V.: Procurarem complaure'l.—
Miquel Serrats y Camps: De quatre que n'envia, me'n reservo tres.—
Crispin: Se veu que es feta a corre-cuita. Proba d'això són les assonancies dels impars, defecte o genialitat pels quals no volem passar encara.—
Rodamon: El final no m'agrada gens; el final, vull dir la punta. Y tampoc allò altre que diu:

Y pujant al ministeri de la Governació va deixà al pobre reporter més parat que un carreó.
Perquè hi han carretons que no n'estan gaire de parats. Y, sinó, preguntih a qui vostè sab y jo vull dir.

¡ATENCIÓ, LECTORS!

El vinent dissabte, 27 d'Abril
NÚMERO EXTRAORDINARI

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

Actualitats polítiques.—Va a obrirse el Parlament. ¿Serà Parlament o serà safreig?—El problema econòmic.

8 planes, profusament ilustrades,
10 centims.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a